

Sofie

a

KLUBOVNA
V OHROŽENÍ

DAVINA BELL

Sofie

a

KLUBOVNA
V OHROŽENÍ

Original Title: Sophia and the Corner Park Clubhouse
Text copyright © 2019 Davina Bell
First published in Australia by Hardie Grant Egmont

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Bodnárová, 2021
Cover illustration © Samantha Woo, 2021
Cover design © Jess Cruickshank, 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0794-2 (pdf)

Sofie a KLUBOVNA V OHROŽENÍ

Davina Bell

Pro Sally, jak jinak!
Pro tu nejlepší rádkyni a nejdražší přítelkyni.

A také památce slečny Sadlierové,
která stále žije v srdcích svých žáků.

KAPITOLA 1

Je jeden z těch podzimních dnů, kdy je tak chladno, že si člověk vzpomene na marshmallows. Myslím, jak se opékají nebo házejí do horké čokolády, až úplně změknou. (Ale jenom ty růžové, jasné? Ty jsou nejlepší.) Listy u nás v ulici se zabarvily do ohnivých odstínů a Sunnystream – to je předměstí, kde bydlím – vypadá moc krásně. Já se totiž zrovna procházím venku, jestli vás to zajímá. Mám namířeno do Corner Parku, kde na mě čekají moje tři nejlepší kamarádky na světě. Nebyly jsme spolu venku už dva měsíce – přesněji řečeno od minulých prázdnin. Zkrátka celou věčnost.

Bella Brodieová, Lola Powellová, Maki Zhangová a já (Sofie Hargravesová) jsme byly nejlepší kámošky po celou základku – fakt *nejlepší*. Teď ale každá z nás skončila na jiné škole. Já jediná chodím na sunnystreamskou střední a víte co? Připadám si osamělá – ale *doopravdy* osamělá. Zvlášť po tom, co se stalo v létě.

Ale na tohle nebudu dneska myslet. Dneska je totiž to, čemu moje sestra Gracie vždycky říkala „superpohodový den“. Znáte ten pocit, jaký má člověk první den prázdnin? Nemyslím v sobotu, ale první pondělí, když je deset dopoledne a normálně byste byli ve škole, ale přitom jste doma, v pohodlném oblečení, možná dokonce v pyžamu, vlasy neučesané a před sebou máte celé týdny, kdy si budete moct dělat, co budete chtít? Tak takhle to zrovna mám.

Odcházím z domova s pořádným pytlek sladkých cupcaků v batohu. Pekla jsem je sama. Jsou se slaným karamellem, protože Maki miluje cokoliv s karamellem. A taky se třemi druhy čokolády, protože... no, vždyť víte, jak dobrá je čokoláda!

Projdu naší ulicí a jsem na náměstí, což je spíš travnatý plácek. Říká se mu Kapesní náměstí a Lola nás tam už asi milionkrát fotila na mobil. Uprostřed stojí malý dřevěný altánek, na kterém kolem dokola visí světlý, a vepředu je fontána, prostě nádhera. Kolem náměstí je spousta obchodů a firem a kaváren, třeba Sookie La La, kam chodíme na mléčné koktejly, a vede to tam moc fajn pán s paní, jmenují se Greenovi. Pak je tam obchod s potravinami U Bucka a pak taky starožitnictví Makiiných rodičů Old Gold, za kterým taky bydlí. Mají tam spoustu podivných starých krámů: třeba kostlivce, kterému chybí dva přední zuby, nebo pirátský kartáč na vousy. V létě lidi sedí na zahrádce u restaurace nebo přímo na rozpáleném chodníku a jedí zmrzlinu od Judy. Když je můj táta doma, tak tam taky často chodíme. Nebo spíš chodívali jsme, než odešel.

Vlastně si říkám, že jelikož jsem dneska neměla čas na snídani (děsně jsem zaspala), mohla bych se tamavit na zmrzku a pozdravit Judy. Judy se ke mně chová úplně stejně

jako předtím, než se to v létě stalo. Vždycky řekne: „Ahoj, slečno, jak se daří?“, což zní napůl přátelsky a napůl profesionálně, jako bych byla stejně důležitá jako dospělí zákazníci. Judy ještě nedávno studovala na univerzitě, ale pak si otevřela vlastní zmrzlinářství, což udělalo ohromný dojem na Bellu. Bella má totiž ráda ženy s vlastní firmou, které pro nás můžou být „vzorem podnikavosti“. Přesně takhle Bella mluví – a to nepřeháním.

Dneska v Judyině podniku není moc zákazníků a Judy vypadá dost zamračeně. Možná kvůli tomu, že léto skončilo a lidi po nějakou dobu nebudou jíst tolik zmrzliny. Anebo se zase nepohodla s Mikiem. Mikie je bývalý tesař a teď má pojízdny stánek s kafem, kde dělá *fakt* dobrou horvou čokoládu. Není čokoláda pro malé děti? Možná bych měla začít pít opravdické kafe jako Lola. Mikie a Judy spolu chodí a z padesáti procent jsou hrozně zamilovaní. Ale dalších padesát procent času spolu bojují – ale doopravdy NATVRDO. To pak Judy dává svým zmrzlinám názvy jako Ostružinová smrt, Mangová facka a Višňová zuřivost se šalvějí. Jednou si Mikie nechal vytetovat Judyin obličej na paži. Strašně ji to našťvalo, a tak mu odbrzdila vozík s kafem, a ten mu sjel do potoka. Generátor, který pohání kávovar, se přitom úplně zničil. Vím to, protože jsme ten vozík pomáhaly vytáhnout z potoka, Bella a Lola a Maki a já. Docela rády se zapojujeme do dění ve městě.

Mikie je nemotora a taky je docela zapomnětlivý. Týden nato to byl *on*, kdo zapomněl zabrzdit vozík, a ten mu znovu vjel do potoka. Často ho najdete sedět na chodníku vedle toho jeho vozíku, jak otrhává nějakou sedmikrásku a u toho si mumlá: „Má mě ráda, nemá mě ráda.“ To myslí na Judy. Lola tvrdí, že příběh Mikieho a Judy je lepší než

většina věcí v televizi, což už něco znamená, protože Lola televizi prostě MILUJE. Člověk nikdy neví, jak to s těmi dvěma bude dál.

Kluk, co stojí přede mnou ve frontě na zmrzlinu, chodil na stejnou základku, kam chodívala i Gracie a já a taky naši kamarádi. Trochu mi klesne nálada. Vím, co se bude dít dál. Když zaplatí Judy a otočí se k odchodu, uvidí mě. Podívá se na mě. Vypadá, že je mu trapně.

Cítím, jak mi rudnou tváře. To se stává strašně snadno, když máte zrzavé vlasy a pihy. „Ahoj, Judy,“ říkám a snažím se vypadat, jako by se nic nedělo.

„Ahoj, slečno, jak se daří?“ ptá se Judy, jako by se nic nestalo. (Vidíte to? Vždyť jsem vám to povídala.)

„Jakou jsi vymyslela příchuť pro tenhle týden?“ ptám se jí.

„Vegemitová výzva,“ odpovídá. „Je z kvasnicové pomazánky vegemite a z vanilky. Je celkem slaná. Chceš ochutnat na lžičku?“

„Jasně,“ odpovídám, i když to zní příšerně. No jo, jenomže Judyiny kombinace vždycky fungují. Vegemite dohromady se sladkou krémovou chutí je něco naprosto geniálního. „Hmm. Tak tu si dám. Do kornoutku, prosím.“

„Neříkej Belle o těch lžičkách, dobře? Ta by mi dala čočku,“ říká Judy.

Bella je úplně posedlá tím, že nutí lidi přestat používat plast a produkovat odpad a znečišťovat prostředí. Je šéfkou „environmentální akční skupiny“ pro děti z prvního stupně, říkají si Eko bojovníci. Akorát to ten chlápek, co jim dělal potisk na trička, nějak popletl, takže tam mají napsáno „Eko bojníci“. No ale vlastně to docela sedí, protože Bella se opravdu bojí o budoucnost naší planety. To ona

může za to, že vám v žádném obchodě v naší čtvrti nedají tašku – dokonce ani papírovou. Člověk by řekl, že si na to všichni zvyknou, ale lidi si stejně zapomínají nosit vlastní tašky, takže vidíte spoustu těch, kterým se nákup rozkutálí po podlaze, což je často doprovázeno nevybíravými slovy. Eko bojníci by měli zákazníky sledovat a pomáhat jim popadané věci sbírat.

Hodně lidí v Sunnystreamu se Belly docela bojí, majitelé obchodů taky. Často se o ní mluví jako o dívce, která se umí prosadit, což je podle mě jinými slovy „panovačná, ale výkonná“. Divné ovšem je, že Eko bojníci ji mají dost rádi. Ve škole za ní ti malí pořád chodili jako káčátka za kachnou. Chtěli od ní radit, třeba co mají dělat, když si s nimi na hřišti nikdo nechce hrát. Bylo to docela roztomilé.

„Jdeš do klubovny?“ ptá se Judy a usmívá se.

Každý v Sunnystreamu ví, že klubovna v parku sice úředně patří radnici, ale ve skutečnosti je tak trochu naše. Chodíme si do ní hrát celý život – po škole, o víkendech, o prázdninách – a teď, když jsme starší, se tam rády scházíme. Aspoň to tak bývalo, dokud Lola a Bella neodešly na jiné školy a Maki se nezačala ještě víc věnovat gymnastice. Od začátku léta jsem tam nebyla – myslím, že s ní mám spojeno až moc vzpomínek. A bez ostatních by to tam bylo hrozně smutné. Třeba jako jíst svůj narozeninový dort sám.

Klubovnu znám tak důvěrně, až mi připadá, jako by žila v mém srdci. Když zavřu oči, dokážu se do ní hned přenést, jsem tam a sedím na schodech toho bílého dřevěného domu – nejstaršího v Sunnystreamu – na kraji oválu v Corner Parku. Patřil kriketovému klubu – proto je to klubovna. Cítím tu zvláštní vůni, která se vám vkrade do nosu, když vstoupíte na verandu a projdete modrými dveřmi dovnitř,

vůni starého dřeva a včelího vosku z naleštěných podlah a taky eukalyptu z velkých starých stromů, co rostou po straně domu. Vedle je zahrada s červeným japonským javorem, který jsme s Gracií pomáhaly sázet. Táta ten strom vyhrál v tombole, ale máma mu nedovolila ho zasadit u nás, protože tady v místě přirozeně neroste.

Dokážu si přesně vybavit, jak to vypadá uvnitř domu – menší pěkný sál, velký asi jako dvě třídy, kam nás, mě a Gracii, máma brala poslouchat pohádky, když jsme byly malé. Od té doby jsme tam byly snad milionkrát. Miliardkrát. Tam se odehrávala školní představení a předávání cen a soutěže v pojídání koláčů, které Lola dvakrát vyhrála. Taky jsme se tam úplně každý rok v mém životě chodily dívat na naši místní divadelní skupinu Sunnystreamští ochotníci a jejich letní detektivní hru.

Na cestičce u zadních dveří je řada otisků rukou z doby, kdy jsme byly v páté třídě. Udělaly jsme je tam jednoho zimního večera, v psím parku už se svítilo a byla taková zima, že nás úplně brnely prsty, když jsme si sundaly rukavice. Ten den odpoledne zrovna dokončili kopání kanalizace, beton byl ještě měkký, takže jsme tam mohly otisknout dlaně. Trošku se stydím za to, co vám teď řeknu, ale když jsme ty otisky dokončily, všechny jsme radostí zavýskly a plácly si těma umatlanýma rukama, protože nám připadalo docela odvážné takhle se vlastně vmáčknout do historie. Jako bychom se tam podepsaly. A pak už byla tma a musely jsme jít, beton nám tuhl mezi prsty a rukavice jsme měly v kapsách. „Holky!“ zakřičela jsem, protože každá z nich už odcházela jiným směrem zpátky domů. „Budem navždycky nejlepší kámošky?“

„Zaručeně,“ řekla Lola.

„Samozřejmě,“ řekla Bella.

I přes tmou jsem tušila, že se Maki usmívá.

„Jo,“ prohlásila. „Navzdýcky.“

Nemůžu se dočkat, až ty otisky zase uvidím – abych srovnala, o kolik delší prsty máme teď. „Jo, máme speciální prázdninovou schůzku,“ řekla jsem Judy. „My všechny.“

„Víš, když mi bylo dvanáct, zlomila jsem si při lezení na střechu té klubovny ruku,“ prohlásí Judy s hrdostí. „Vykloubila jsem si loket a tak – prohnula jsem si ho na druhou stranu. V okolí toho domu jsem strávila nejhezčí léta svého života. Víš o té díře na přední střeše?“

„Jasně,“ přikyvuju. „Vypadá to, jako by ji trefil meteorit.“

„Ale ne, to byl CD přehrávač moje sestry. Víš, co je to CD přehrávač? Hodila jsem jí ho tam, když řekla celé mojí třídě, že miluju tátu z *Hledá se Nemo*. Jo, to byly časy. Pozdravuj holky.“

„Nemův táta je fajn, takže to naprosto chápu. Tak ahoj, Judy,“ říkám a mávám jí na rozloučenou. Přecházím ulici a mířím dolů, nedaleko odtud bydlí Bella, ale mimo prázdniny nebývá doma, protože je v internátní škole. Park je na konci ulice. Když jdu kolem, přemýšlím, jestli je její máma doma, v tom jejich vysokém, úzkém domě, a maluje nějaký obraz. Bella už bude v klubovně. Chodí všude o tři čtvrtě hodiny dřív.

„Klubovna se nikdy nezamyká,“ říká moje máma svým klientům pokaždé, když s nimi jede okolo. Je realitní agentka, což znamená, že lidem prodává domy. Její tvář, ozdobená falešným úsměvem, shlíží ze spousty plakátů ve městě. Mám z toho divný pocit. „Nezamyká se dokonce ani v noci. Nikdo v tomhle městě by nikdy neudělal nic, co by ji poškodilo. Je to tlukoucí srdce Sunnystreamu. Stojí tu

stovky let. Takovéhle je to v Sunnystreamu – žije tu *skutečná* komunita lidí, kteří se zajímají jeden o druhého. Jsme tu spokojení. A pokud se rozhodnete koupit si tady dům, budete určitě spokojení taky.“ Falešný úsměv.

Propána – přála bych vám, abyste mohli ochutnat tu zmrzlinu s příchutí vegemite. Fakt, jsem z ní celá pryč. Judyin podnik je jedním z milionu důvodů, proč jsme tak rádi, že tu bydlíme – v tom má máma vlastně pravdu. Sunnystream je čtvrt' na kraji velkého města, ale protože je na jedné straně řeka a na druhé straně dálnice a na dalším konci Corner Park, působí jako malé samostatné městečko. Máme dokonce našeho vlastního maskota, miniaturního koníka, kterému říkáme poník Soprano. Žije ve stáji na Kapesním náměstí a o víkendech se potuluje po parku. #požehnání, jak by to označila Lola.

V Sunnystreamu je tak bezpečno, že jsme už na prvním stupni základky mohli chodit ke kamarádům domů, i když tam nebyl žádný dospělý, a taky jsme mohli trávit celý den u řeky. Směli jsme si sami hrát v parku, kdykoliv se nám zachtělo. Každý den po škole si Gracie házela s Patrikem baseballovým míčkem na oválu, zatímco já jsem se svými kamarády vymýšlela představení na pódiu v klubovně nebo jsme se třeba učili stojky. Patrik byl Graciin nejlepší kamarád, ale od léta jsem ho neviděla. Radši na něj moc nemyslím. Občas mi to připadá, jako by každý den byl jen přehlídka věcí, na které je lepší nemyslet.

Zůstávali jsme venku, dokud nebyla skoro tma a nezačali bzučet komáři. Když už bylo tak málo světla, že Gracie neviděla na míček, došla mě vyzvednout. Šly jsme spolu soumrakem domů, vykračovaly si stejnou nohou a zpívaly staré písničky ze sboru. Když měli rodiče o víkendu práci,

vyrazily jsme se potulovat do zahrady u klubovny nebo jsme pomáhaly hřebelcovat poníka Soprana. Týden před Vánoci se na zadní zeď promítaly disneyovky. Chodily jsme tam s Gracíí brzo, abychom zabraly dobré místo na sedacím vaku v přední řadě. Já jsem vždycky před koncem usnula. Nemohla jsem si pomoci – bylo mi tak teplo a příjemně, jak jsem tam seděla pěkně zachumlaná vedle ní...

O posledních Vánocích jsem tam ale nešla. Spoustu věcí už teď nedělám – balet, skauta, závodní plavání. Někdy si říkám: kdyby tady Gracie ještě byla, poznala by mě teď vůbec?

Sofie, no tak, trochu veseleji – dneska je přece tvůj superpohodový den! Musím si to připomenout. A jak se blížím na konec ulice a přes park vidím na schodech klubovny sedět svoje kamarádky, opravdu mám pocit pohody. Možná mi poprvé za dlouhou dobu bude domov zas připadat jako domov. Utíkám přes ovál kolem dinosauří klouzačky. Ať se k nim dostanu, jak chci brzy, stejně to nebude dost brzy. Ať s nimi strávím, jak dlouho chci, stejně to nikdy nebude dost dlouho.

KAPITOLA 2

„B udeme spolu jen čtyři hodiny,“ říká Bella a olizuje si z prstů karamelovou polevu, aby mohla vytáhnout rozpis, který si přinesla v deskách. Na rozpisu má seznam témat, o kterých bychom podle ní měly určitě mluvit. Sedíme na betonových schodech knihovny a sladké cupcaky máme rozložené na pohotovostní piknikové dece, kterou si Bella nosí všude s sebou. Ty schody ke dveřím jsou čtyři – přesně jeden pro každou z nás – a my na nich sedíme vždycky stejně. Můj je druhý odspoda. Bella má ten nahore. „A pak budu muset jít, abych se mohla sejít na Skypu se svou kamarádkou Matildou,“ povídá. „Takže pojďme z toho vytěžit maximum. Já udělám zápis.“

Pokud by vás to náhodou nenapadlo, tak Bellin vzor je Hermiona Grangerová z Harryho Pottera. Pořád mluví o svém pětiletém plánu a desetiletém plánu a „maximalizaci příležitostí“, což nejspíš znamená vytěžit ze situace co nejvíc. Její rodina pochází ze Švédska. Jsou to potomci

Vikingů, což je možná důvod, proč je tak vysoká a proč má medově světlé vlasy. A možná se tím taky vysvětluje, proč by vám Bella připadala trochu jako neřízená střela, kdybyste ji neznali. Vlastně možná i kdybyste ji znali.

„Bod jedna,“ říká a zapisuje to svým dokonalým písmem, které by klidně mohlo fungovat jako font v počítači. „Horká aktualita: mám přítele.“

„COŽE?“ reagujeme. Lidi na druhé straně oválu se po nás podívají, asi jsme to řekly hodně nahlas.

„TY že máš kluka?“ ptám se. Nejspíš si myslíte, že jsme v šoku, protože není moc dvanáctiletých holek, co by měly přítele, ale to není ten důvod. Jen se nám nechce věřit, že by Bella vůbec mohla mít čas na přítele. Získala stipendium na nóbl internátní škole, která se jmenuje Hollyoakes a stojí dole pod horami. Nikoho to nepřekvapilo, protože ona je strašlivě geniální. Jezdí domů jenom na prázdniny, a i když se snaží nás přimět, abychom si popovídaly přes FaceTime, má tolik mimoškolních aktivit, že má čas vždycky tak akorát dvanáct minut, a už zas musí někam běžet. Kde by Bella mezi Roboloděmi (kroužek, kde programují malé robotické loďky), kampaní Řekněte brčkům NE (je to totiž jeden z největších znečišťovatelů na světě) a pilným studiem s cílem udržet si ve všech předmětech nejlepší známky našla čas na schůzky s klukem?

„Samozřejmě že mám,“ odpoví Bella jakoby nic. „Mít úspěšný vztah patří do mého patnáctiletého plánu. Jak bych toho mohla dosáhnout, kdybych v tom neměla žádnou praxi? Pokud chce člověk v něčem vynikat, musí tomu věnovat přinejmenším...“

„Deset tisíc hodin,“ řekneme jednohlasně, protože už jsme to slyšely *milionkrát*.

Lola vypadá zmateně, možná proto, že jí připadá nemožné napláňovat cokoli na dobu delší než půl dne. V naší partě je považována za tu, kdo je blázen do kluků, nebo možná jen do romantiky. Celá její rodina je posedlá starými hollywoodskými muzikály – takovými těmi, kde lidi tančí kolem pouliční lampy a k tomu stepují a chlápek si namlouvá hezkou holku a přitom napůl mluví a napůl zpívá a má na sobě smoking. Bella se na takové filmy odmítá dívat, protože ženy v nich nemají šanci zmaximalizovat svoje příležitosti a o všem rozhodují muži. Mně se ty filmy docela líbí.

Jedním z důvodů, proč mě mrzí, že nemůžu potkávat Lolu každý den, je, že nevidím, co má na sobě. Oblečení pořád střídá, ale vždycky je barevné a cool a odvážné – myslím to tak, že se nikdy nesnaží napodobovat někoho jiného. Dneska má na sobě jasné červené tričko s velkým bílým nápisem NERD, džínovou bundu a takové ty balonové kraťasy, které by na mně vypadaly hrozně, ale na ní jsou úžasné. Její náušnice vypadají jako červené střapce zavěšené na spínacích špendlících. Trochu se stydím, že jsem si jen narychlo natáhla svou školní mikinu s nápisem „KEEP CALM AND GRADUATE“ na prsou a se třemi dírami, které se mi tam udělaly při přelézání plotu, když mi o minulém Halloweenu utekl náš mops Togsley.

Lola má ve tvářích tak hluboké dolíčky, že by se vám do nich vešel celý prst. Její rodiče pocházejí z ostrova Mauricius a ona má tmavou kůži a její vlasy připomínají nádherný oblak divokých kudrlin. Oči jí jiskří, jako by na vás mrkala, jenomže to nedělá. Je fakt *vysoká* – dokonce ještě vyšší než Bella. Každý se s ní chce kamarádit – dokonce i ti, kteří se s ní setkali jen na pár vteřin. A není to jen proto, že má

ohromný vkus. Nebo proto, že vyrábí ty nejúžasnější náušnice. A není to dokonce ani proto, že její starší sestra Tally má svůj vlastní YouTube kanál se skoro milionem odběratelů (dává tam videa, jak zpívá písničky a hraje na ukulele a přitom visí hlavou dolů ze speciálně upraveného věšáku na ručníky). Je to proto, že Lola je milá a je s ní legrace, a když s vámi mluví, máte pocit, že jste pro ni fakt důležití. Už nevím, kdo to vymyslel, ale říkáme tomu Lola efekt.

Lola se dostala na Clives, což je hrozně slavná umělecká škola, a dostala se tam díky svým obrovským černobílým nástěnným malbám. Loni viděla ve zprávách chlápka, který maloval obrovské portréty v životní velikosti na velká obilná síla, která bývají na venkově. Ty portréty jsou tak realistické, že vypadají jako fotky. Lola se je učila malovat na stěně jejich domu a pak ji spousta firem v Sunnystreamu včetně místní pošty požádala, aby jim je taky namalovala na zdi. Její máma na ni byla strašně pyšná a dávala fotky jejích maleb na Instagram. Jenomže Maki říká, že to Lola už nedělá. Já jsem na konci léta zrušila svůj telefon, takže jsem se to neměla jak dozvědět. Doslova jsem ho vyhodila ze svého domku na stromě. To by ale bylo na dlouhé vyprávění. Lola teď bydlí na druhém konci města s tetou Claire (ta je fakt hustá), aby to měla blíž do školy, a domů se dostane maximálně o víkend.

„No a co je teda zač, ten tvůj ,přítel‘?“ ptá se Lola Belly podezíravě a přitom si bere další čokoládový cupcake.

„Jmenuje se Pete. Je chytrý,“ říká Bella, „a hraje v improvizacním jazzovém kvartetu. Právě je se svou rodinou na cestě po severním Pákistánu. Byl předseda třídy u něj na základce. A má účet na Instagramu, kam dává jen fotky inspirativních graffiti.“

Lolino obočí vystřelí udiveně vzhůru, protože miluje inspirativní citáty a sociální média. Je dočista posedlá svým telefonem. Má ho teď v ruce, protože zrovna dávala na Instagram fotku těch svých cupcaků.

„A má jen jedno oko,“ uzavírá Bella.

„Co znamená ‚improvizační‘?“ ptá se Maki. Měla jsem se zmínit o tom, že jen co dojedla svůj cupcake, začala dělat na horní hraně plotu přemety dozadu. Maki vydrží sedět, jen když pracuje na počítači, a i přitom zvládne na něčem balancovat.

„Improvizační znamená vymyšlený bez přípravy,“ řekne Lola. „Co tím myslíš, jedno oko? O to druhé přišel, nebo ho nikdy neměl? Není to divné?“

„Mít jedno oko není divné. Je to třeba jako to dítě v knížce *(Ne)obyčejný kluk*,“ říkám. *(Ne)obyčejný kluk* byla naše oblíbená kniha v páté třídě, a jestli jste ji ještě nečetli, pak byste to vážně měli udělat.

„Nikdy ho neměl,“ odpoví rychle Bella. „A upřímně si toho ani hned nevšimnete, protože on je prostě skvělý. Ještě nějaké otázky, nebo se vrátíme zpátky k mému seznamu?“

Mám hromady otázek – jako třeba: Jaké to je mít kluka? Jak poznáš, že si někdo chce s tebou vyjít, nebo že se naopak chce jen kamarádit nebo tak něco?

„Už jste se líbali?“ vykřikne Maki, kterou vždycky zajímají detaily.

„Jednou, se zavřenou pusou. Žádné slintání, žádné jazyky, žádné výčitky,“ řekne Bella. „Takže přejdeme k bodu dva. Maki, pojď sem. Další na řadě je téma Kumon.“

Maki udělá přemet, čímž se dostane blíž k nám, sedne si, obejmě si kolena pažemi a zaboří do nich obličej. To je její klasická póza. Není vůbec stydlivá, ale na první